

Stielhandgranate 24

Granat zaczepny Stielhandgranate 24

Historia konstrukcji

Na początku lat 20. XX wieku Zarząd Uzbrojenia Reichswehry postanowił wprowadzić do uzbrojenia nowy typ granatu trzonkowego. Nowa konstrukcja miała się charakteryzować większą niezawodnością niż granat trzonkowy używany podczas I wojny światowej a także być przystosowana do długotrwałego magazynowania. Prace zakończyły się wprowadzeniem w 1924 do uzbrojenia granatu „Stielhandgranate 24 mit Brennzünder 24” (Stielhgr.24 mit Bz.24). Równocześnie zaczęto produkować granat ćwiczebny „Übungsstielhandgranate 24 mit Brennzünder 24”. Pierwsze serie granatów Stielhandgranate 24 miały na korpusie hak służący do mocowania granatu na pasie, ale szybko przestano go montować, ponieważ okazało się, że żołnierze i tak noszą granaty wsunięte za pasy. Zmieniono także detonatory na bardziej odporne na wilgoć. Nową wersję oznaczono jako „Stielhandgranate 39 mit Brennzünder 39”. Opracowano także granaty dymne Nebelhandgranate 39 o konstrukcji wzorowanej na Stielhandgranate 24.

W 1942 Zarząd Uzbrojenia Waffen-SS opracował koszulkę odłamkową (stalowa rura nakładana na głowicę granatu) zwiększającą liczbę odłamków powstających po wybuchu granatu. Wkrótce potem podobną koszulkę opracował Zarząd Uzbrojenia Wehrmachtu. W końcowym okresie 1/3 produkowanych granatów była wyposażona w takie koszulki.

Granaty trzonkowe były powszechnie stosowane w całych niemieckich siłach zbrojnych. Zwykle wydawano żołnierzom 1-3 granaty, ich zapas mógł być przenoszony w specjalnych, opracowanych jeszcze przed wybuchem wojny, pojemnikach walizkowych. Były one wykonane z metalu i mieściły 15 sztuk Stielhandgranate 24.

Przekrój

Opis konstrukcji

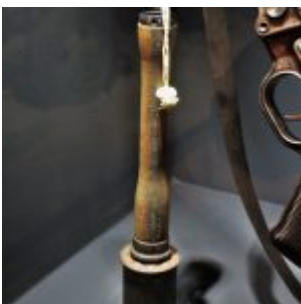
Stielhandgranate 24 był granatem zaczepnym. Składał się z metalowego korpusu zawierającego materiał wybuchowy i drewnianej, wydrążonej wewnątrz rękojeści z drewna bukowego. Rękojeść była z obu stron zakończona gwintem. Do górnego był przykręcony korpus granatu i mechanizm zapalający, do dolnego – osłona zabezpieczająca. Pod osłoną znajdował się porcelanowy pierścień połączony sznurem z zapalnikiem tarciovym.

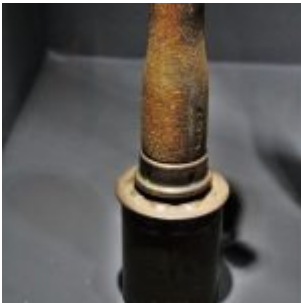
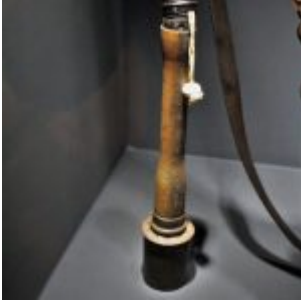
Uzbrojenie, rzucanie i rozbrojenie granatu:

- Odkręcić rękojeść od korpusu.
- W trzon mechanizmu zapalającego ostrożnie wstawić detonator, następnie na korpus granatu nakręcić do oporu metalową nakrętkę rękojeści.

W celu rzucenia granatu należy:

- Odkręcić kapturek zabezpieczający od rękojeści.
- Wyjąć porcelanową kulkę (lub pierścień) z gniazda rękojeści.
- Wziąć w lewą rękę porcelanową kulkę (lub pierścień) i zdecydowanym ruchem wyrwać rozcieracz, następnie natychmiast rzucić granat w kierunku celu.

Czechy, Hrabyne – Národní památník II. světové války

W celu rozbrojenia granatu należy:

- Ostrożnie odkręcić korpus granatu od rękojeści.
- Wyjąć z trzonu mechanizmu zapalającego detonator.
- Ponownie nakręcić do oporu korpus granatu na rękojeść.

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Typ broni: Granat zaczepny
- Lata produkcji: 1924–1945
- Długość: 360 mm

- Średnica: 60 mm głowicy
- Masa: 500 g
- Materiał wybuchowy: 180 g
- Typ zapalnika: tarciový
- Opóźnienie: około 4 sekundy
- Zasięg rzutu: 25-40 metrów
- Promień rażenia: 3–6 m podmuch, 15 m odłamki

Bibliografia

1. Muzeum Wojska Polskiego, Warszawa
2. Muzeum im. Orła Białego, Skarżysko-Kamienna